

JEZUS CHRISTUS

is gisteren en heden dezelfde
en in der eeuwigheid

IV

Maandblad

1e jaargang - nr. 11 - november 1985

ABONNEMENTEN:

- f 20,00 per jaar
- losse nummers f 2,00

JEZUS CHRISTUS

is gisteren en heden dezelfde en in
der eeuwigheid.

"Daarom, geliefden, verwachtende deze dingen, benaarstigt u, dat gij onbevlekt en onbestraffelijk van Hem bevonden moogt worden in vrede". 2 Petr. 3:14.

De zaligheid in het Woord van God begint met verlost te worden van de straf der zonde en gaat van Godswege door met het verlossen van de macht der zonde, om in de eeuwigheid verlost te zijn van de nabijheid der zonde. Deze zaligheid is een werk van God voor en in de christen. Velen leven in de veronderstelling dat behouden worden de gehele zaligheid insluit en daarom komt ook de wens, Gode voor zulk een verlossing dankbaarheid te betonen. Hierdoor is het leven van vele christenen een mislukking, eenvoudig omdat ze onder de indruk leven dat God, nu Hij hen verlost heeft, van hen thans ook verwacht een leven uit dankbaarheid. Als er een kind geboren wordt, verwachten wij ook niet, dat het kind, nu het geboren is, zichzelf opvoedt. Dat is toch het werk van de ouders? Welnu, zo is ook de opvoeding van Gods kinderen het werk van God, even zeker als het geboren worden.

Als vele christenen bovenstaande tekst lezen dan zeggen ze: "Zie je wel, wij moeten ons dan toch maar benaarstigen". En dat is ook zo, immers Petrus zegt: "benaarstigt u, dat gij onbevlekt en onbestraffelijk van Hem bevonden moogt worden in vrede". Hoe moet dat dan, hoe kunnen wij ons benaarstigen? Wij vinden in het Woord van God een Goddelijk axioma, een vaste

Goddelijke stelregel, n.l.: "De rechtvaardige zal uit het geloof leven". "Zonder geloof is het onmogelijk God te behagen". Zijn we gered geworden door te geloven in Gods boodschap over Zijn Zoon Jezus Christus onze Here, dan zullen wij ook alleen als geredden kunnen leven door in Hem te geloven. Het Goddelijk doel is, ons "heilig en onberispelijk en onbeschuldiglijk voor Zich te stellen". Wij lezen dat in Kol. 1:22. In het volgende vers vinden wij echter de voorwaarde om hiertoe te komen. Deze voorwaarde is duidelijk genoeg n.l. : "'Indien gij maar blijft in het geloof gefundeerd en vast, en niet bewogen wordt van de hoop van het Evangelie". Nu, de hoop van het Evangelie is de wederkomst van Christus en onze openbaring met Hem in heerlijkheid. Wat het geloof betreft, wij zijn begonnen met in de Here Jezus te geloven en daardoor zijn wij verlost van de straf der zonde en hebben het eeuwig leven ontvangen. Zullen wij echter dat eeuwig leven openbaren, dan zullen wij moeten blijven geloven in onze Here Jezus Christus, Die thans leeft en zit aan de rechterhand Gods.

Als Petrus het nu heeft over een bemaatschappij van ons om onbevlekt en onbestraffelijk te zijn voor Hem, dan blijkt uit de Efeze brief hoe dat toegaat. Wij lezen in Efeze 5:25-27: "Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de gemeente liefgehad heeft en Zichzelf voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord". Deze laatste zinsnede "haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord" is verleden tijd en is onze behoudenis. De eerste zinsnede "gelijk ook Christus de gemeente liefgehad heeft en Zichzelf voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar heiligen zou" heeft te doen met het "heden" en het leven van de gelovige. Dat

heiligen, d.w.z. heilig doen leven, is nu het werk van Christus, daarvoor heeft Hij Zich nu overgegeven. Het doel van Zijn werk nu is: "opdat Hij haar (de gemeente) Zichzelf zou heerlijk voorstellen, een gemeente die geen vlek of rimpel heeft of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk". Het blijkt dus dat, waar Petrus schrijft over "een "onbevlekt en onbestraffelijk zijn", dit het werk van de Here Jezus. Een christen benaarstigt zich dus, indien hij zich toevertrouwt aan zijn Heer en Heiland, Die, door Zijn Geest, dit leven in ons bewerkstelligt. In Zijn gemeenschap maakt de Heilige Geest de nieuwe mens in ons actief en die nieuwe mens is "vrijgemaakt van de zonde en van harte gehoorzaam" (Rom. 6: 1 7) . Petrus maakt de gelovigen attent op de zekere wederkomst van Christus en op "de nieuwe hemel en een nieuwe aarde". Met het oog daarop zegt hij: "Daarom, geliefden, verwachtende deze dingen, benaarstigt u".

In het eerste hoofdstuk van deze Petrus-brief spreekt de apostel in hetzelfde verband ook over "benaarstigen". "Daarom, broeders, benaarstigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen. Want alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig Koninkrijk van onze Here en Zaligmaker, Jezus Christus" (2 Petr. 1: 10, 11).

Om ons te kunnen benaarstigen, om onze roeping en verkiezing vast te maken, moeten wij ons toch eerst bewust worden wat "onze roeping en verkiezing" is. Als wij hierover het Woord van God laten spreken, dan zal blijken dat "onze roeping en verkiezing" hierin bestaat, dat God in staat is in ons Zijn genade en liefde openbaar te maken. Als wij onze roeping vast

maken, kan God Zijn liefde aan ons kwijt. Vele christenen denken, dat God ons gered heeft om van ons profijt te trekken. Men zegt dan: "Wij zijn gered om te redden", of "Wij kunnen niet met lege handen tot God gaan". De ervaring van ouders is, dat kinderen geen voordeel opleveren, daar moet geld bij. Zo is het met Gods kinderen ook daar moet ook geld bij. Hoe meer wij onze roeping vast maken, des te beter zullen wij dat verstaan. God blijft altijd de Gever en wij blijven degenen die ontvangen. Als de christen de gever wil worden en God tot Ontvanger maakt, dan wordt hij ongelukkig of hij verblijdt zich in zijn eigen vroom vlees. Dit Goddelijk principe vinden wij in het Woord van God bevestigd als wij lezen in Hebr. 7:7: "Nu, zonder enig tegenspreken, hetgeen minder is, wordt gezegd van hetgeen meerder is" . Zal een kind van God door God gezegend kunnen worden, dan zal hij in Zijn gemeenschap moeten leven en daarom roept God ons tot die gemeenschap van Zijn Zoon Jezus Christus: "'God is getrouw, door Welke gij geroepen zijt tot de gemeenschap van Zijn Zoon Jezus Christus, onze Here" (1 Kor. 1:9). Vele christenen hebben daartoe geen vrijmoedigheid omdat zij zichzelf te zondig voelen en ook dikwijls omdat zij de wonderbare volkomenheid van het offer van Christus niet verstaan. Daarom willen wij, voordat wij verder spreken over "onze roeping en verkiezing'', trachten dat nog eens duidelijk te maken.

De gehele Hebreeën-brief is ingesteld op de persoon van onze Here Jezus Christus en 't leven in gemeenschap met Hem. Wij vinden daarin de tegenstelling van de Oud-Testamentische dienst met de Nieuw Testamentische openbaring. Hierin kunnen wij ook gerust zeggen: "Het oude is voorbijgegaan, ziet het is alles nieuw geworden". Een van deze tegenstellingen

vinden wij in Hebr. 9:12-14. Het is het onderscheid tussen het bloed van stieren en bokken en het bloed van Christus. "Want indien het bloed der stieren en bokken, en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot reinheid des vleses; hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om de levende God te dienen". Hier in dit 14e vers gaat het niet over het kruis van Christus, doch over Zijn leven. Als wij mensen tot God naderen moeten wij eerst het zondoffer aanvaarden en dan kunnen wij het dankoffer brengen. Kaïn kwam eerst met het dankoffer terwijl Abel kwam met bloed, het zondoffer. Hierom lezen wij in Hebr. 11:4: "Door het geloof heeft Abel een meerdere offerande Gode geofferd dan Kaïn, door hetwelk hij getuigenis bekomen heeft, dat hij rechtvaardig was". De Here Jezus kwam om het zondoffer te worden. Als wij Hem als zondoffer aanvaard hebben, bidt God ons om onze lichamen te stellen tot een dankoffer. Als in de Romeinenbrief de apostel Paulus, de waarde van het lijden en sterven van Christus, van Zijn offerande, heeft naar voren gebracht en wij de genade Gods, geopenbaard in Jezus Christus, aanvaard hebben, zegt hij: "Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende heilige en Gode welbehaaglijke offerande, welke is uw redelijke dienst". Dan is het, dat de Heilige Geest van God het leven van Christus dat in ons is, dagelijks wenst op te houden voor Gods aangezicht, als een Gode welriekende reuk. Onze Heiland deed dat gedurende Zijn gehele leven. De Heilige Geest van God offerde dat leven van Hem dagelijks onstraffelijk op aan God en daarom kon Hij ook het Zondoffer zijn en voor ons lijden en sterven,

om door Zijn bloed ons te reinigen van alle zonde. Zijn bloed, dat zoveel meer waarde had voor God dan het bloed van stieren en bokken. "Want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneme" (Hebr. 10:4). Menig christen hecht niet meer waarde aan het bloed van Christus dan aan het bloed van een stier of een bok, waarom hij altijd nog met zijn zonden bezig is. Voor een heilig en rechtvaardig God zijn wij heilig "door de offerande van het lichaam van Jezus Christus eenmaal geschied". Onder de wet had een Israëliet nooit een rustig geweten voor God en hij moest telkens weer offeren. Nu is het voor de christen, "Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden" (Hebr. 10:14). Als God ons volmaakt noemt in Christus, kunnen wij rustig zijn. "Hij in wien God Zelf kan rusten is het rustpunt ook voor mij". Als God genoeg heeft aan de Here Jezus Zijn offer voor mij, kan ik er ook genoeg aan hebben. Omdat God mij aanziet in Hem, kan ik met vrijmoedigheid gaan in Zijn gemeenschap. Daarom zegt dus Hebr. 10:19-23: "Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben, om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus en dewijl wij hebben een grote Priester over het huis Gods, zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, onze harten gereinigd zijnde van het kwade geweten, en het lichaam gewassen zijnde met rein water. Laat ons de onwankelbare belijdenis der hoop vasthouden".

Ingaan in de gemeenschap met God, met God verkeren, omdat wij door het bloed van Christus gereinigd zijn. Daarom roept God ons tot de gemeenschap met Zijn Zoon Jezus Christus onze Here. Hij wenst ons te verlossen van alle ongerechtigheid en Zichzelf een eigen volk te reinigen ijverig in goede werken. (Titus 2:11-14).

".Jezus Christus, Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken" Titus 2:13, 14.

Het ontgaat vele Bijbellezers, dat in bovenstaande tekst gesproken wordt over het werk van Christus nu in het heden. Ik herhaal nog eens wat vroeger reeds gezegd is in een vorig artikel: "Jezus Christus heeft Zichzelf voor ons overgegeven tot een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk" (Ef. 5:2). Dat was toen de Here Jezus op aarde leefde, om voor ons een gerechtigheid te verwerven door Zijn geloofsleven, welke gerechtigheid ons die geloven wordt toegerekend alsof wij deze persoonlijk bezitten. In Gal. 1:4 vinden wij, dat Hij Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden. Dat was de Here Jezus als zondoffer en ziet op het kruis, waardoor wij verlost zijn van de straf der zonde. Nu echter heeft Hij Zichzelf voor ons gegeven, opdat Hij ons ook verlost van de macht der zonde, of, zoals in Titus 2: 14 staat, dat Hij "ons zou verlossen van alle ongerechtigheid" en "Zichzelf een eigen volk zou reinigen ijverig in goede werken".

Om dit te kunnen doen is het noodzakelijk, dat wij "onze roeping en verkiezing vast maken". "Want" zegt Petrus "dat doende zult gij nimmermeer struikelen". Hoe gemakkelijk valt een christen in een of andere zonde; hoe licht struikelt hij. Als hij echter zijn roeping en verkiezing vast maakt, zal hij nimmermeer struikelen. Misschien is het goed om op te merken, dat een christen op drieërlei wijze kan zondigen.

1e. Hij kan in de zonde leven, d.i. als hij buiten Gods gemeenschap leeft, dan leeft hij in de duisternis, uit het licht, en openbaart zijn eigen oude menselijke natuur. Die openbaring behoeft niet, naar onze maatstaf, immoreel te zijn, dat kan zelfs een godsdienstig leven zijn, omdat de oude mens nu eenmaal liever vroom wordt dan dood.

2e. De gelovige kan in een of andere zonde vallen zoals b.v. David toen hij in plaats van aan het hoofd van zijn leger, op het dak was en Bathseba zag. Als de christen zijn roeping en verkiezing vast maakt, kan hij niet in de zonde leven en overkomt hem ook niet, dat hij in de zonde valt of struikelt.

3e. Een christen kan ook onwillekeurig zondigen in gedachten, woorden of daden om de eenvoudige reden, dat de oude mens nog in hem is.

Daarom zegt Johannes over hen, die in het licht wandelen, d.i. in gemeenschap met God en Christus: "Indien wij zeggen, dat wij niet gezondigd hebben, zo maken wij Hem tot een leugenaar en Zijn woord is niet in ons" (1 Joh. 1:10). Dank zij de offerande van Jezus Christus onze Heer, ziet een heilig God ons gereinigd van onze zonden door het bloed van Christus. Daarom kunnen wij in Gods gemeenschap vertoeven, hoewel wij nog dagelijks zondigen. Let wel, dat dit zondigen niet is in de zonde leven, noch in een of andere zonde vallen, doch een natuurlijke onbekwaamheid openbaren; die onbekwaamheid leren wij kennen in de gemeenschap met onze God en Zaligmaker Jezus Christus. Dat is nu Zijn werk om ons daarvan te verlossen. Om te "verlossen van alle ongerechtigheid en Zichzelf een eigen volk te reinigen ijverig in goede werken". Paulus laat hierop volgen: "Spreek dit, en vermaan, en

bestraf met alle ernst". Alsof hij wil zeggen: hier komt het op aan.

Daarom noemen wij, in verband met de roeping, het eerst 1 Kor. 1:9: "God is getrouw, door Welke gij geroepen zijt tot de gemeenschap van Zijn Zoon Jezus Christus, onze Here". Die gemeenschap bestaat, zodra wij in het licht wandelen, gelijk Hij (d.i. Christus) in het licht is (1 Joh 1:7) "Maar wie zijn broeder haat is in de duisternis, en wandelt in de duisternis, en weet niet, waar hij heengaat" (1 Joh. 2:11). Het licht maakt openbaar. Daarom houdt het Woord ons niet bezig met de vraag hoe wij wandelen, maar waar wij wandelen. Hier is het, dat "het waar" bepaalt "het hoe". Daarom spreekt de Hebreeën-brief over "vrijmoedigheid om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus". Bewust in te gaan in de gemeenschap met onze Heer en Heiland, Die onze Hogepriester is, in volle verzekerdheid des geloofs, onze harten gereinigd zijnde van het kwade geweten. In te gaan in Zijn gemeenschap, zoals wij zijn, dat is geloof. Geloof in het volbrachte werk van Jezus Christus.

In die gemeenschap is het de Geest van God, Die, door het Woord van God als toetssteen, onze harten doorzoekt. Als wij hierin onze "roeping" vast maken, is het de Heilige Geest van God waarmee wij verzegeld zijn tot de dag der verlossing, Die van ons wil weren "alle bitterheid, en toornigheid, en gramschap, en geschreeuw, en lastering, met alle boosheid" (Ef. 4:30,31). Wanneer dan zonden openbaar worden, zegt 1 Joh. 1:9: "Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid".

In Ef. 1:7 en Kol. 1:14 lezen wij, dat onze zonden vergeven zijn, terwijl wij in 1 Joh. 1:9 lezen, dat ze ons nog moeten worden vergeven. Kunnen dan zonden door een rechtvaardig God tweemaal vergeven worden? Neen! Zonden kunnen door een rechtvaardig God maar éénmaal vergeven worden. Wij moeten echter niet vergeten, dat het in Ef. 1:7 en Kol. 1:14 gaat over onze positie tegenover God onze Vader en in 1 Joh. 1:9 over onze positie tegenover de Here Jezus, Die ons door Zijn bloed voor God de Vader "heilig en onberispelijk" gesteld heeft, zodat wij voor God de Vader gereinigd zijn van onze zonden en door het bloed van Christus vergeving hebben voor al onze zonden. Nu worden wij echter geroepen tot de gemeenschap van Zijn Zoon Jezus Christus, Die Zichzelf nu voor ons heeft overgegeven om ons te verlossen van alle ongerechtigheid. De Here Jezus wenst ons nu ook in onze levenswandel heilig en onberispelijk te maken. Daarom worden wij geroepen tot de gemeenschap met onze Heer en Heiland, Die het werk, dat Hij begonnen is in ons wenst voort te zetten. Daarom lezen wij in de Kolossensen-brief: "En Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart en vijanden door het verstand in de boze werken, nu ook verzoend, in het lichaam Zijns vleses, door de dood, opdat Hij u zou heilig en onberispelijk en onbeschuldiglijk vóór Zich stellen; indien gij maar blijft in het geloof, gefundeerd en vast, en niet bewogen wordt van de hoop van het Evangelie'' (Kol. 1: 21-23). De hoop van het Evangelie ziet op de wederkomst van Christus en onze openbaring met Hem in heerlijkheid. In het geloof blijven, is in gemeenschap blijven leven met onze Heer en Heiland. Als wij in het geloof blijven, is Hij in staat ons heilig en onberispelijk en onbeschuldiglijk voor Zich te stellen. Voor God de Vader heilig en onberispelijk door Zijn bloed en voor Jezus Christus

heilig en onberispelijk en onbeschuldiglijk door Zijn werk nu in ons, nu wij in Zijn gemeenschap of in het licht wandelen. Deze roeping moeten wij vast maken, d.w.z. door geloof ingaan in Zijn gemeenschap, of in het heiligdom, of, wat hetzelfde is: in het licht.

Niet alleen, dat wij geroepen zijn tot de gemeenschap van onze Here Jezus Christus, doch wij zijn ook geroepen in de genade van Christus. "Ik verwonder mij", zegt Paulus, "dat gij zo spoedig wijkende van degene die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander Evangelie" (Gal. 1:6). Het is duidelijk, dat de apostel hier met een ander Evangelie de wet van Mozes bedoelt. In de Galaten-brief brengt hij zeer scherp het onderscheid naar voren tussen wet en genade. De wet predikt het werk van de mens voor God, terwijl de genade predikt Gods werk voor de mens. Genade wil zeggen dat God het doet, dat het Gods werk is in ons en niet ons werk voor God. Wij zijn geroepen in de genade van Christus.

Wij zouden ook kunnen zeggen, dat wij geroepen zijn om de gezegende resultaten van Zijn volbracht werk te aanvaarden, waardoor wij ons bewust worden van de werkzaamheid van de Heilige Geest in ons. De gelovigen te Galatië waren met de Geest, de genade, begonnen en voleindigden nu met het vlees, de wet (Gal. 3:3). Wij maken onze roeping vast als wij voleindigen met in de genade te leven. In Gal. 4 en 5 blijkt het, dat hij de slavernij onder de wet stelt tegenover de vrijheid van Christus en daarom zegt hij: Want gij zijt tot vrijheid geroepen" broeders, alleen, gebruikt de vrijheid niet tot een oorzaak voor het vlees; maar dient elkander door de liefde" (Gal. 5: 13). Wij maken onze roeping tot vrijheid vast, als wij in het geloof blijven, het geloof, door de liefde werkende (Gal.

5:6). Wij zouden meerdere "roepingen" naar voren kunnen brengen, doch uiteindelijk maken wij al die roepingen vast, door te leven in de gemeenschap met Jezus Christus onze Here. Alleen zou ik u nog willen wijzen op 2 Thess. 2:13,14 en daarmee komen wij meteen tot de verkiezing, die wij ook vast moeten maken. Daar zegt de apostel: "maar broeders, die door de Here bemind zijt, dat u God van de beginne verkoren heeft tot zaligheid, in heiligmaking des Geestes, en geloof der waarheid; waartoe Hij u geroepen heeft, tot verkrijging der heerlijkheid van onze Here Jezus Christus".

Het beantwoorden aan onze roeping hier, heeft tot resultaat, de verkrijging der heerlijkheid van onze Here Jezus Christus. Dat is niet de hemel. De hemel is ons verkregen door het werk van Christus aan het kruis. De heerlijkheid van Christus wordt verkregen, naar luidt van onze tekst, door onze roeping vast te maken. Dat is hetzelfde dat Petrus zegt in 2 Petr. 1:11: "Want alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig Koninkrijk van onze Here en Zaligmaker, Jezus Christus". Dat is het, waarop de apostel Paulus: doelt, als hij aan Timotheüs schrijft: "Daarom verdraag ik alles om de uitverkorenen, opdat ook zij de zaligheid zouden verkrijgen, die in Christus Jezus is, met eeuwige heerlijkheid (2 Tim. 2: 10) . God Zelf wil, door Zijn Heilige Geest, onze heiligmaking ter hand nemen. Dat is het werk van de Geest in ons. Niet ons werk voor God, maar Gods werk in ons. Dat leren wij, als wij onze roeping vast maken en leren leven in gemeenschap met onze gezegende Heiland, Wiens werk het nu is, ons te verlossen van alle ongerechtigheid en Zichzelf een eigen volk te reinigen, ijverig in goede werken.